

JESS LOUREY

A
KÖFEJTŐ
ÁRNYAI

JESS LOUREY

A
KŐFEJTŐ
ÁRNYAI

KOSSUTH
KIADÓ

A fordítás alapja:
Jess Lourey: *The Quarry Girls*
First published in 2022 by Thomas and Mercer

Fordította
Pék Zoltán

Szerkesztette
Varga Eszter

Borítóterv
Caroline Teagle Johnson

ISBN 978-963-636-827-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Jessica Lourey 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Pék Zoltán 2026

Cindynek, akiben tökéletes arányban vegyül a tűz és a szív

A SZERZŐ JEGYZETE

Az FBI definíciója szerint a sorozatgyilkos olyan személy – általában férfi – , aki két vagy több embert – általában nőt – gyilkol meg egymástól jól elkülöníthető cselekmények során. Noha sorozatgyilkosok mindig is léteztek (akinek hiányoznak a rémálmok, az keressen rá a Gilles de Rais névre), a közvélemény figyelmét csak az 1970-es évek elején keltették fel. Ekkor tevékenykedett a híres szörnyetegek első hulláma, például John Wayne Gacy, a Zodiákusgyilkos, valamint „Sam fia”. Peter Vronsky történész azt feltételezi, hogy bár több tényező együttthatása szükséges ahhoz, hogy valakiből gyilkos legyen (a genetika és a frontális lebeny sérülése a két leggyakoribb), a sorozatgyilkosoknak ezt az aranykorát valószínűleg a második világháborúra lehet visszavezetni.

Vronsky konkrétan azt állítja, hogy míg a második világháborúban harcoló amerikai katonák mindegyike gyilkolásra lett kiképezve, voltak, akik az állam által szentesített erőszak leple alatt nemi erőszakot követtek el, embereket kínoztak, vagy éppen emberi testrészeket gyűjtöttek trófeaként. Noha a legtöbb hazatérő katona sikeresen visszailleszkedett a társadalomba, néhányan a háború brutalitását magukkal vitték az otthonukba, és a zárt ajtók mögött bántalmazták családtagjaikat. Ez az agresszió – egy háborút nyíltan támogató kultúrában – jelentette azt a termékeny talajt, amelyből az amerikai sorozatgyilkosok első nagy generációja kinőtt.

Jómagam falom az efféle információkat.

Természetesen a borzalmas részletek vonzanak.

Ezenkívül tény, hogy a sorozatgyilkosok áldozatainak hetven százaléka nő. Higgyék el, ha tudják magukról, hogy potenciális prédák, az csak fokozza az érdeklődésüket a ragadozó iránt. Kétségbeesetten próbálnak értelmet találni a nagyrészt véletlenszerű sorozatgyilkosságokban, mert úgy gondolják, hogy ha megértik a motivációt és a „vadászat” mögött húzódó sémákat, akkor meg tudják védeni magukat.

Én azonban nem csupán morbid érdeklődésből vagy önvédelemből kutatom ezeket az információkat.

Személyes indíték is rejlik mögötte.

Washington államban születtem, egy katonai bázison. Apám Vietnámban harcolt, és miután 1970-ben leszerelték, Minnesotába költöztünk, egy Saint Cloud nevű település északi részére. A Mississippi folyó partján fekvő kisváros nevezetességei közé tartozott a Pan Motor Company autógyár, amely látványosan csődbe ment; a vörös és szürke gránit, amelyből sírköveket készítettek és börtönöket építettek szerte az országban; két felsőoktatási intézmény; valamint a középkori kinézetű büntetés-végrehajtási intézet, amelyet hatalmas kőfal vett körül, a világ második legnagyobb, foglyok által épített kőfala. (A kínai nagy fal a legnagyobb.)

Gyerekkoromban három gyilkos garázdálkodott Saint Cloudban.

Csak kettőt fogtak el.

És ezzel elérkeztem a legnyomósabb okhoz, hogy miért kutatom a sorozatgyilkosokkal kapcsolatos információkat: hogy helyére tegyem a gyerekkoromat, hogy megértssem a közösségemben és az otthonunkban uralkodó félelmet.

Íme az, amit a Saint Cloudot az 1970-es években terrorizáló ragadozókról megtudtam.

CHARLES LATOURELLE

Catherine John és Charles LaTourelle a St. Cloud-i Állami Egyetem egyik pizzériájában dolgozott helyettes üzletvezetőként. LaTourelle 1980 októberének egyik éjjelén berúgott, és úgy döntött, hogy zárás után az étteremben marad. Az alagsorban bújt el, és egy ízben hányt a sok alkoholtól. Amikor az éttermet bezárni készülő Catherine John elhaladt a rejtkehelye mellett, LaTourelle huszonegy késszúrást ejtett rajta, majd megerőszakolta. Utána a holttestet a közeli Mississippi folyóba dobta, majd visszatért a gyilkosság helyszínére, hogy feltakarítsa a nő vérét és a saját hányását. Amikor egy másik alkalmazott meglátta, LaTourelle felhívta a rendőrséget, és vallomást tett.

Miközben a büntetését töltötte Catherine John meggyilkolásáért, elárulta, hogy nem ez volt az első gyilkossága.

1972. június 14-én, akkor még tizenhét éves újságkihordóként, az otthonában agyonlőtte Phyllis Peppint. Azt állította, hogy a nő megszállottja volt, és azzal a szándékkal tört be, hogy megerőszakolja. Peppin férje volt az első számú gyanúsított egészen addig, amíg LaTourelle 1999-ben be nem vallotta a gyilkosságot.

A 2. GYLKOS

Két évvel Phyllis Peppin meggyilkolása után, 1974-ben, a munka ünnepe, azaz szeptember első hétfőjén (Labor Day) a tizenkét éves Susanne Reker és tizenöt éves nővére, Mary engedélyt kértek, hogy gyalog elmehessenek a közeli Zayre bevásárlóközpontba iskolai felszerelést vásárolni. Felelősségteljes lányok voltak, és ezt az utat már sokszor megtették. Susanne hegedült, és orvosnak készült, Mary tanár akart lenni. Látszólag mindketten boldogok voltak, és szerető családban éltek, ezért is volt meglepő,

hogy röviddel a Labor Day előtt Mary ezt írta a naplójába: „Ha meghalok, kérem, hogy a plüssállataimat adják a húgomnak. Ha meggyilkolnak, keressék meg a gyilkosomat, és szolgáltassanak igazságot. Van okom félni az életemet, ezért fontos, amit kérek.”

A nővérek soha nem tértek haza a sétájukról.

Közel egy hónap múlva egy Saint Cloud-i kőbányában találták meg a holttestüket, mindketten több szúrt sebbe haltak bele. A hatóságok úgy vélik, hogy a gyilkos vagy gyilkosok fiatalok voltak, és ismerték a lányokat. Lloyd Welch, aki akkor tizenhét éves volt, és egy utazó vásárban dolgozott, néhány nappal a Reker nővérek eltűnése előtt szexuálisan bántalmazott egy Saint Cloud-i nőt ugyanabban a kőbányában. Hét hónappal később elrabolt és megölt két fiatal marylandi nővért, Sheila és Katherine Lyont.

2017-ben Welchet negyvennyolc év börtönbüntetésre ítélték, miután több mint negyven év után bevallotta a Lyon lányok meggyilkolását. A Reker nővérek meggyilkolásával soha nem vádolták meg.

Herb Notch, aki szintén Saint Cloudban lakott, és a lányokkal egyidős volt, a Zayre bevásárlóközpontban dolgozott, ahová a lányok az eltűnésük napján ellátogattak. Két évvel azután, hogy a holttestüket megtalálták a kőbányában, Notch és egy bűntársa kirabolta a Saint Cloud Dairy Bar éttermet, és elhurcolta a pulnál dolgozó tizennégy éves lányt. Autóval kivitték egy kavicsbányába Saint Cloud mellett, ugyanúgy levágták róla a ruháit, ahogy Maryról, megerőszakolták, leszúrták, ágakkal letakarták, majd elhajtottak. Ez a hősiecs lány halottnak tette magát, amíg Notch és társa el nem mentek, majd sikerült egy kilométert gyalogolnia a sötétben a legközelebbi házig.

Azonosította Notchot, aki a bűncselekményért kiszabott negyven év börtönbüntetésből tíz évet töltött le. Szabadulása után még két nemi erőszakkal vádolták meg. Bár az általa elkövetett bűncselekmények és a Reker-gyilkosságok között felfedezhetők

hasonlóságok, Herb Notchot soha nem vádolták meg az utóbbiakkal. 2017-ben meghalt, anélkül, hogy vallomást tett volna.

JOSEPH TURE

1978-ban Joseph Ture betört Alice Huling Saint Cloud szélén álló otthonába, és lelőtte az asszonyt, valamint három gyermekét. A negyedik gyermek, Bill, túlélte, mert mozdulatlanul feküdt az ágyában, miután két golyó épp csak elkerülte. Volt annyi lélekjelvénye, hogy Ture távozása után átrohanjon az egyik szomszédhoz. A seriff emberei négy nappal a Huling-gyilkosságok után bevitték Ture-t kihallgatásra. Akkor még nem tudták, hogy az autója átkutatásakor megtalálják majd a fegyvert, amelyet használt, valamint Bill egyik játékát, egy Batmobile-t. Találtak még egy listát is nők nevével és telefonszámával.

A kihallgatás után elengedték Ture-t, annak ellenére, hogy kértelkedtek a szavahihetőségében.

A férfi ezután még legalább két nőt megölt, Marlys Wohlenhaust 1979-ben és Diane Edwardsot 1980-ban. Csak 1981-ben emeltek ellene hivatalosan vádat, és találták bűnösnek: egy tizennyolc éves, majd egy tizenhárom éves lány elrablásában és megérőszakolásában. Tizenkilenc évvel később, köszönhetően a Minnesotai Bűnügyi Nyomozóiroda Felderítetlen Ügyek Osztálya lenyűgöző, aprólékos munkájának, végül vádat emeltek ellene a Huling-gyilkosságok elkövetését illetően is.

Ez két – potenciálisan három – sorozatgyilkos, akik a hetvenes években Saint Cloudban tevékenykedtek.

Elég csak egy kicsit utánanéznünk, és máris megbizonyosodhatunk arról, hogy ezekben a gyilkosokban nem találunk semmi rendkívülit. Monomániások voltak, olyan férfiak, akik nem elég erősek ahhoz, hogy segítséget kérjenek, noha arra nyilvánvalóan

szükségük lett volna. A gyilkosságok ügyében végzett kezdeti nyomozati munka szintén nem mondható figyelemre méltónak. Közül harminc évbe telt, mire Phyllis Peppin gyilkosa megkerült, és csak az elkövető börtönben tett spontán vallomásának eredményeként, nem nyomozói munkának köszönhetően. A Reker nővérek meggyilkolásával senkit sem vádoltak meg, Bill Hulingnak is csak 2000-ben szolgáltattak igazságot a családja 1978-as meggyilkolása ügyében.

Meglepődtem és megkönnyebbültem, amikor megtudtam, hogy ezek a gyilkosok nem valamiféle különleges lények. Bűncselekményeiknek nem volt értelme – nem adott volna biztonságérzetet, ha tanulmányozzuk a motivációjukat és a viselkedésüket. Egyszerűen csak érzelmileg sérült emberek voltak. Ahhoz, hogy értelmet leljek ebben a nyugtalanító időszakban, hogy igazán komplex és lenyűgöző személyiségeket találjak, azok felé kellett fordulnom, akiknek az életét elvették, azokhoz a barátokhoz és családtagokhoz, akiket hátrahagytak, és azokhoz a városbeliekhez, akiknek egy olyan közösségben kellett létezniük, ahol aktív ragadozók éltek.

A meggyilkolt nőket és gyermekeket szerették. Más nem értheti azt a mélységes fájdalmat, melyet családtagjaik és barátaik hordoztak magukban; azt az egész életen át tartó munkát, hogy értelmet keressenek a veszteségben, hogy boldoguljanak egy világban, melyet az erőszak alakított, amit nem láttak előre, és amit nem érdemeltek meg. Nem merném venni a bátorságot, hogy elmeséljem a történetüket. Annyit tehetek, hogy megosztom a tapasztalatot, milyen volt kilépni egy nem biztonságos otthonból egy olyan városba, ahol több sorozatgyilkos is szabadon garázdálkodott.

Elmesélhetem azt is, hogy milyen váratlan formákat ölthet az igazságszolgáltatás.

PROLÓGUS

Azon a nyáron, 1977 nyarán, mindennek éle volt.

A nevetésünknek, a lopott pillantásoknak, amiket egymásra vetettünk. Még a levegőben is tapintani lehetett a feszültséget. Gondoltam, ez azért van, mert kezdünk felnőni. A törvény talán nem így fogalmaz, de tizenöt évesen még kislány vagy, tizenhat évesen viszont már nő, és nincs térkép, ami elvezetne az egyik világból a másikba. Csak úgy ledobnak, mintha ejtőernyős lennél, és utánad pottyantanak egy táskát Kissing Potion ajakfényvel és ejtett vállú blúzokkal. Ahogy zuhanás közben próbálsz egyszerre kinyitni az ejtőernyőt és elkapni azt a táskát, még utánad kiabálnak, *csinos vagy!*, mintha valami ajándékot adnának, egy kulcsot valami fontoshoz – valójában csak el akarják terelni a figyelmedet arról, hogy meghúzd a zsinórt.

A lányok, akik törött csonttal landolnak, könnyű prédát jelentenek.

Ha szerencséd van, és talpra érkezel, az ösztöneid azt üvöltik, hogy rohanj egyenesen az erdő felé. Lehántod magadról az ejtőernyőt, felkapod a földről a táskát (csak tartalmaz valamit, ami re szükséged van), és rohansz, mintha maga az ördög kergetne, levegő után kapkodva, zakatoló szívvel, hiszen a férfivá érett fiúk is ide érkeznek le. Isten tudja, az ő táskájukba mit tettek, de ez nem is számít, mert a férfivá érett fiúk csapatban szörnyű dolgokat művelnek, amiket egyedül soha nem mernének megtenni.

Akkoriban mindezt elfogadtam így, ahogy volt. Egyszerűen hozzátartozott ahhoz, hogy a Közép-Nyugaton élő lány vagyok, és ahogy utaltam rá, eleinte azt hittem, hogy ezért érződik minden olyan felfokozottnak és veszélyesnek: mert nyílt terepen futunk versenyt, hogy kislányból nők legyünk.

De kiderült, hogy a feszültséget nem az okozta, hogy felnö-
vünk.

Vagy nem csak az.

Tudom, mert hármunk közül ketten nem nőttek fel.

Az előző év, 1976 kész karnevál volt. Amerika Superman-pó-
ba vágta magát, dicsőséges, piros-fehér-kék köpenye csak úgy lo-
bogott mögötte, tűzijátékok robbantak a feje felett, és a világot
égő gyutacs és kén szaga töltötte be. Nemcsak hogy minden le-
hetséges, mondták nekünk, de hazánk már meg is valósította. Azt
láttuk, hogy a felnőttek egyfolytában gratuláltak maguknak a bi-
centenárium alkalmából. Hogy miért, azt nem értettük. Ugyan-
azt az életet éltek, mint addig, végezték a mókuserék-munkájuk-
at, grillpartikat rendeztek, pofákat vágtak izzadó sörösdobozok
felett, kék cigarettafüstben. Egy kicsit megrészegültek attól, hogy
gratulációkat fogadnak, pedig nem tettek érte semmit.

Visszatekintve úgy gondolom, ez fontos.

És azt gondolom, hogy minden borzalma ellenére 1977 volt
a legőszintébb év.

Három pantowni gyerek meghalt.

A gyilkosaik pedig ott voltak mindenki szeme előtt.

Az egész az alagutakban kezdődött.

Majd meglátod.